

Ex Animo herrijst met de Matthäus Passion uit de as

Leiden ■ Het Leidse koor Ex Animo is uit de as herrezen. Na ongetwijfeld een bijzonder intensieve repetitieperiode onder leiding van een meer dan ooit gemotiveerde dirigent

Ik durf te stellen, na jarenlang Ex Animo's Matthäuspassie te hebben bijgewoond, dat Wim de Ru nog nooit zo'n bezield lijdensverhaal tot leven heeft gewekt. Met dit kleinere, maar nog steeds talrijke dubbelkoor, samen met het vertrouwde RBO Sinfonia bouwt De Ru een band op, een concentratie die niet alleen gebaseerd is op kracht om alles eruit te halen wat er inzit, maar op diepgang, soms op stiltes die De Ru afdwingt; ruimte tot overdenking. Met meer

dan andere jaren verrassend inhoudelijke verschillen toe te laten in koralen, iedere solist soelaas biedend om zijn of haar verhaal te doen openbloeien.

Geen enkel onderdeel gaat over de top. Zo vertelt de evangelist met zijn vloeiend soepele tenor het verhaal van Jezus die vóór z'n 33ste al het hoogst haalbare voorleefde, aanraadde 'Je naaste liefhebben als je zelve', dat volhield tot aan het kruis. 'Wasz hat er denn Übels getan?' vraagt zelfs Pilatus zich af.

De turbae zijn van een onvoorwaardelijke schoonheid, heftig, gekweld, beschroomd, de tekst uitstekend articulerend, over en weer elkaar vasthoudend; zó betrokken!

Zelfs het altijd weer schokkende

Muziek

Ex Animo o.l.v. Wim de Ru, m.m.v. Laurens-Alexander Wyns (tenor, evangelist), Matthijs Mesdag (bas, Christuspartij), Merel van Geest (sopraan), Ingeborg Bröcheler (alt), Koos van Zeijst (tenor), Berend Eijkhout (bas), Wybe Kooijmans (orgel), Takeshi Sudo (gamba), Jeugdkoor Young Voices en het RBO Sinfonia. Gehoord: 5 april, Pieterskerk, Leiden.

'Sind Blitze, sind Donner in Wolken verschwunden' krijgt boven de heen en weer schietende bliksem-schichten een meerwaarde: huivering is de leidraad. Zo ook in koor I en II 'Wahrlich, dieser ist Gottes Sohn gewesen' lijkt het traag opengaan en inkrimpen van klankkleur de kanteling van denken.

Het expressieve jeugdkoor Young Voices is centraal opgesteld en geeft deel I een zilverstralende omlijsting. Het orkest Sinfonia is voorbeeldig ingespeeld op koor en solisten. Van alle warm en evocatief solerende instrumenten serveert viool I uit koor II iets te gretig gehaast zijn partij.

Voor mij excelleert Berend Eijkhout; in het glansrijk stromende 'Am Abend da es kühle war'. Sopraan Merel van Geest jubelt in de kleur van zongerijpte kersen, Ingeborg Bröcheler heeft helaas moeite met intoneren. Een fantastische tenor uit het eigen koor Koos van Zeijst toont zich meester in aria en duet; zijn volume mag nog wat groeien.

Hoe monumentaal schitterend het slotkoor ook wordt gezongen... bestaat er één koor dat aandurft zijn grote vriend diepbedroefd, verweesd, toe te zingen: 'Ruhe sanfte, sanfte Ruh'. Er staan toch nergens fortissimi aangegeven?

Lidy van der Spek